

Abraham de Jood

Abraham de Jood

Daniël Majoor

Schrijver: DWGJ Majoor

Coverontwerp: Daniël Majoor

Coverfoto:

ISBN: 9789464054422

© DWG Majoor, Haarlem 2020

Noot van de schrijver:

Iedere gelijkenis met personen, namen en gebeurtenissen is soms bewust en soms toeval. Het is aan de lezer om deze gelijkenissen te beoordelen echter, hier kunnen geen rechten aan worden ontleend.

De naam en titel, 'Abraham de Jood' is afgeleid van een magiër en alchemist die in de 15 eeuw geleefd zou hebben.

Dit boek is al eerder als 'pilot' uitgegeven en nu volledig herzien en in een nieuwe setting geplaatst.

Ik wens u veel leesplezier.

Daniël Majoor

Proloog

Gerrit 'de Havik' de Groot, zat rustig achter zijn laptop in de woonkamer. Het was eind augustus en het was broeierig warm. Bij uitzondering had hij een dag vrij genomen, in verband met het bezoek van de loodgieter en het inspecteren van een lekkende standpijp in hun gehuurde woning. Zijn vriendin had een belangrijke bijeenkomst waar zij onmisbaar was, dus de keus was in deze snel gemaakt. De afgelopen week was in ieder geval niet heel spannend geweest. Op een paar kleine zaken en de dagelijkse kost na, was het niet heel druk aan politiebureau 'de Doelen'.

Gerrit moest dan ook een beetje wennen aan het feit dat hij de afgelopen weken eens een keer op tijd thuis was en niet hele nachten hoefde door te halen. Als technisch rechercheur was hij altijd als eerste op zijn dienst en ging als laatste weer weg. Zijn stiptheid, analytisch vermogen en zijn neiging om als een roofvogel boven zijn spreekwoordelijke prooi te blijven cirkelen voor hij tot actie over ging, had hem de bijnaam 'de Havik' opgeleverd. Dat zijn enigszins kromme en forse neus hier ook een duidelijk rol speelde, was nooit rechtstreeks tegen hem gezegd, maar hij wist wel hoe zijn mensen over hem dachten en kon hier schamper over lachen. Als jongen had hij tijdens een vechtsport demonstratie zijn neus gestoten tegen het hoofd van zijn partner en daarbij zijn neus gebroken. Wars van ziekenhuizen en doktoren had Gerrit zijn neus zelf rechtgezet waarna hij duizelig op een bank was gaan liggen en bijna in katzwijn viel. Het resultaat was een flinke knobbel op de brug van zijn neus.

Even voelde hij een koelte door de openstaande tuindeur waaien en een blik naar buiten zei hem genoeg: Hij zag leigrijze wolken aan de horizon en het werd langzaam

donkerder; onweer en regen op komst! Meestal was het zo dat er bij weersveranderingen ook iets met mensen gebeurde; ze werden drukker, impulsiever en agressiever. Gerrit had dit al meermalen meegemaakt en hoewel hij op zich een nuchter mens was, had hij veel respect voor wat hij, 'de diepere dingen des levens' noemde. Zijn grote interesse voor de mysterieuze Indonesische cultuur en mystieke zaken in het algemeen, hadden hem al voor veel kwesties gezet waar niet meteen een verklaring voor te geven was. Als politieman was hij natuurlijk genoodzaakt om naar de feiten te kijken en subjectiviteit naast zich neer te leggen. Maar ook Gerrit had een diep geloof en vertrouwen in de "intuïtie" van de doorgewinterde agent en menig zaak was, na het verbinden aan de nuchtere feiten en bewijsstukken, hierdoor opgehelderd.

In de verte klonk gerommel en de wind begon behoorlijk toe te nemen. Plotseling sloeg de deur van de woonkamer met een klap dicht en Gerrit haastte zich om de tuindeur en de ramen aan de voorzijde te sluiten om de tocht buiten de deur te houden.

Bezorgd keek de Havik of er geen schade aan de tussendeur was ontstaan en toen dit niet zo bleek besloot hij de lichten in de kamer aan te doen. Het was inmiddels zo donker geworden, dat het wel avond leek en felle bliksemflitsen schoten door de zwartbewolkte hemel. Plotseling ging de telefoon en de Havik wist wat er ging komen.

'Met de Groot!' Een bekende stem klonk aan de andere kant van de lijn:

'Gerrit, met Hank Bijmarkt!' De volle stem van zijn teamleider was onmiskenbaar.

'De Groot, ik weet dat het je vrije dag is, maar kom meteen deze kant op, we hebben een klus voor je!'

שנים

Het was omstreeks tien uur 's ochtends en de temperatuur was een verademing vergeleken met de hitte van de nacht. Mevrouw Maria Spieghel, was sinds een half jaar weduwe en een van de weinige dingen die in haar leven waren overgebleven waren haar hondje en de wekelijkse bijeenkomsten van de vrouwenvrijmetselarij. Als niet geheel onbemiddeld, had zij flink wat vriendinnen vergaard in deze gemeenschap. Vrouwen die tot dezelfde klasse behoorden en, ondanks dat zij niet tot de grootverdieners behoorden, toch een soort elitaire uitstraling hadden, die menig mens al snel de haren ter berge deden rijzen.

Maria Spieghel was hierin geen uitzondering en het feit dat haar man een hoge ambtenaar bij Justitie was geweest, stak zij dan ook niet onder stoelen of banken. Vandaag echter, was zij geheel vrij van verplichtingen en het moment was daar om haar ochtendronde met het hondje te lopen. Haar huis was gelegen aan het 'Hazeleger'. Een straat in een oudere wijk in Lelystad, die voornamelijk bestond uit vrijstaande villa's met zwembaden. Vanaf daar liep zij meestal een ronde langs een deel van de Wildbaan, om dan het 'Jagersveld' in te slaan om vervolgens weer een rondje af te maken terug naar huis. Maria besloot een beetje voort te maken, want de donkere grijze wolken die in de verte aan kwamen drijven voorspelden niet veel goeds

Zoals altijd was het gemoedelijk rustig op straat. Maria groette een dame bij de inrit van een grote lange villa van hout, die zij kende van de vrijmetselarij. Omdat deze dame nogal lang van stof was, bleef Maria niet staan voor een praatje, maar beende rustig richting 'het Jagersveld, tot zij aa de rand van de weg iets donkers in de sloot zag liggen. Tussen de lege plastic jerrycans en zakken lag een groot

zwart voorwerp. Nu was het zo dat er van alles in de Lelystadse grachten werd gegooid, maar de omvang, het uiterlijk van de verschijning en het feit dat haar overleden man regelmatig vertelde over lijken die vaak hele trajecten afleggen in de Amsterdamse grachten, was voldoende om haar alertheid te verdubbelen. Niet dat een Lelystadse sloot nu te vergelijken was met een drukke Amsterdamse gracht, maar toch. In het water zag zij een persoon met lang zwart haar en een soort zwart, harig, gewaad. Een ingehouden kreet van afgrijzen ontsnapte uit haar samengeknepen keel. Het gezicht kon zij niet zien, maar Maria was schrander genoeg om te zien dat het om een man ging. Met trillende handen viste zij haar mobiele telefoon uit haar jaszak en duwde de cijfers 1-1-2 in.